

omnibus inhærere, et ubi obviat propria voluntas, abscindere et a se ipsis abjicere eam. Est autem cum multo tempore in abscissione propriæ voluntatis nostræ exercitati aliquatenus eam domamus, ut discat jam non superbire, sed magis sine omni scandalo vel contradictione Deo subjecta sit anima nostra; nec jam abjicere necesse sit oculum nostrum, nempe qui simplici adhærens oculo factus est et ipse simplex, aut certe jam non alter est oculus, sed unus cum eo, Apostolo teste: quoniam qui

A adhæret Domino, unus spiritus est cum eo (I Cor. vi. 17). Quod autem de oculo dictum est, de manu quoque et pede eodem modo est intelligendum. Cujus enim voluntas ex affectione et cum desiderio gratiæ cohæret, ut nec concupiscat mala agere, nec bona minora, minus bene, quam gratia suggerit: hic plane perfectus est vir. Sed pax ista potius est felicitatis: abscissio vero scandalorum, et tentationum victoria, fortitudinis; illa, inquam, gloriæ, hæc virtutis.

IN FESTO OMNIUM SANCTORUM.

SERMO I.

De lectione evangelica. « Videns Jesus turbas, » etc.
(Matth. v, 1-12.)

1. Festivitatem hodiernam Sanctorum omnium cum omni devotione dignum est celebrari. Nimirum si magna videtur, et est, beati Petri solemnitas, seu beati Stephani, aut cujuslibet cæterorum; quanta ista est, quæ non unius tantum est, sed universorum? Verum non ignoratis, fratres, sæcularibus id moris esse, ut diebus festis festiva sibi convivia parent: et quanto fuerit solemnitas olarior, tanto splendidius epulentur. Quid ergo? nonne et his qui convertuntur ad eor, cordis deliciae sunt quærendæ, et spiritualibus spiritualia comparanda? Propterea jam paratum est convivium nostrum, fratres, jam cocta sunt omnia, ei epulandi tempus advenit. Dignum est enim ut prius anima satiatur, quod hæc portio sine dubitatione, et sine comparatione sit potior: præsertim cum Sanctorum solemnitates manifestum sit ad animas magis, quam ad corpora pertinere; et quæ animarum sunt, animæ plus acceptent, quippe naturali quadam eis cognatione conjunctæ. Quibus propterea quoque sancti isti compatiuntur amplius, propterea magis desiderant animarum bona, et plus earum refectionibus delectantur, quoniam et ipsi similes nobis fuere passibiles; et ipsi peregrinationis hujus et exilii miserabilis deploravere molestias; et ipsi grave hujus corporis onus, et tumultus sæculi, et tentationes experti sunt inimici. Nihil itaque dubium, quin gratior eis sit et multo acceptabilior illa festivitas, qua intenditur epulis animarum, quam sit ea, quæ celebratur a sæcularibus, curam carnis perficientibus in desideris voluptatum.

2 Verumtamen unde nobis animarum panis in terra deserta, in loco horroris, et vastæ solitudinis? Unde nobis sub sole spiritualis cibus, ubi nihil est nisi labor et dolor et afflictio spiritus? Sed scio quis dixerit: *Petite et accipietis*: et illud: *Si vos, cum sitis mali, nostis bona dare filiis vestris; quanto magis Pater vester de cælo dabit spiritum bonum petentibus se?* (Matth. vii, 7, 11; Luc. xi, 9, 13.) Nec ignoro, quam obnixè tota hac nocte et die petieritis mendicantes dari vobis pacem de cælo vivum; non eum qui corpus roborat, sed qui confirmat cor hominis. Nam convivas quidem non ausim dicere, sed mendici sumus, in præbenda Dei

B viventes. Mendici, inquam, jacentes ante januam regis prædivitis, ulceribus pleni, et cupientes saturari, imo et sustentari de micis, quæ cadunt de mensa dominorum nostrorum, quorum celebramus hodie solemnitatem. Nempe deliciis affluunt, et mensuram accipiunt bonam, et confertam, et superfluentem. Confidimus autem quoniam erit qui det nobis: chaos enim magnum et distantia est multa nimis inter liberalitatem et benignitatem Dei, et avari divitis crudelitatem. Propterea dedit hodie Pater noster panem: Patrem enim misericordiarum, patrem esse necesse est etiam miserorum; dedit, inquam, nobis panem de cælo, et cibaria in abundantia: quorum utinam ego fidelis coquus, utinam anima mea coquina utilis videatur!

C 3. Siquidem ad præparanda fercula vestra, tota hac nocte concaluit cor meum intra me, et in meditatione mea exarsit ignis: ille sine dubio quem Dominus Jesus misit in terram, et voluit vehementer accendi (Luc. xii, 49). Nam spiritualem cibum, et coquinam, et ignem habere necesse est spiritualem. Superest jam ut distribuam quæ paravi: vos autem considerate potius dantem Dominum, quam ministrum distribuentem. Ego enim, quantum in me est, nihil aliud sum quam conservus vester, qui vobiscum pariter, et mihi, et vobis, sicut ipse Dominus novit, mendico panem de cælo, et alimoniam vitæ. Propterea non ego do vobis, sed Pater vester ipse est, qui dat vobis panem de cælo vivum; ipse vos pascit, et operibus, et sermonibus, etiam et carne Filii sui, quæ est vere cibus. Nam et de operibus lego: *Meus cibus est, ut faciam voluntatem Patris mei* (Joan. iv, 34); et de verbis, quoniam *non in solo pane vivit homo, sed in omni verbo quod procedit de ore Dei* (Deut. viii, 3); Ergo nunc quidem cibari habemus factis ejus et verbis; post hæc etiam illibatum Dominici corporis sacramentum in altaris mensa sacrosancta, ipso propitio, percepturi.

4. Legimus in Evangelio hodie, quoniam *videns turbas Jesus, ascendit in montem*. Prædicantem enim Dominum de civitatibus et castellis populi sequebantur? quorum salvabat animas, sanabat corpora; et adhærebant ei, affatu pariter et aspectu illius delectati: cujus nimirum vox suavis, et facies ejus decora, sicut scriptum est: *Speciosus forma præ filiis hominum, diffusa est gratia in labiis tuis* (Psal.

XLIV, 3), Talis est quem nos sequimur, cui adhæremus; totus desiderabilis, in quem non solum populi, sed et ipsi quoque angeli sancti desiderant prospicere. Quid vobis suavius apponemus? Nimirum hæc sunt deliciae angelorum. Gustate proinde, et videte, quoniam suavis est Dominus. Et huic suavitati, huic saponi, huic sapientiæ, quæ vere trahitur de occultis, omne quod desideratur, non valet comparari. Quid enim? Miraris in sole splendorem, in flore pulchritudinem, in pane saporem, in terra fecunditatem? Sed a Deo hæc universa donata sunt: nec dubium, quin multo amplius reservaverit sibi quam dederit creaturis.

5. Jam ne hoc quidem otiosum putemus, quod ascendit in montem, nimirum quod tanto ante prædictum est, tanquam a longe clamante propheta: *Super montem excelsum ascende tu qui evangelizas Sion; exalta in fortitudine vocem tuam qui evangelizas Jerusalem (Isai. XL, 9)*. In qua ascensione, si vos melius non habetis, ego illud intelligendum puto, quod initio Actuum apostolorum beatus Lucas meminit dicens: *primum quidem sermonem feci de omnibus, o Theophile, quæ cæpit Jesus facere, et docere (Act. I, 1)*. Utique non juxta Phariseorum morem, qui alligabant onera gravia et importabilia, et imponebant ea in humeros hominum, digito autem suo nolebant ea movere (*Matth. XXIII, 4*). An non bonus animæ panis est iste, et plurimum confirmans cor hominis? Fiducialiter sequor te, Domine, quocumque ieris, et secure incedo **¶** viam mandatorum tuorum sciens quod per eam præcesseris ipse. Secure, inquam, viam mandatorum tuorum curro, quandoquidem novi quod a summo cælo egressio tua ad currendum hanc viam, et occursum tuus usque ad summum ejus fuerit per hanc viam. Non possum modo, fratres, in hunc modum singula masticare: vos estote animalia munda et ruminantia, ut fiat sicut scriptum est: *Thesaurus desiderabilis requiescit in ore sapientis (Prov. XXI, 20)*. Cogit enim succingere forsitan et præscindere verbum tam brevis horæ, quam materiæ magnitudo.

6. *Videns turbas Jesus, ascendit in montem*. Videns miserationis intuitu, quoniam erant sicut oves errantes, non habentes pastorem. Quid est quod priusquam docere inciperet, ascendit in montem, nisi quod in hoc ipso docuit necesse habere prædicatores verbi Dei desideriis animi conversatione sancta ad sublimia tendere, et virtutum conscendere montem? *Et cum sedisset, accesserunt ad eum discipuli ejus. Cum sedisset, inquit. Alioquin quis ad excelsum illum gigantem posset accedere? Benignissime prorsus inclinavit se, et exinanivit usque ad sessionem, ita ut dicat Patri: Tu cognovisti sessionem meam, et resurrectionem meam (Psal. CXXXVIII, 2)*. Sedit enim, ut ad eum, quem ne ipsi quidem angeli stantem attingere poterant, etiam publicani et peccatores accedant, accedat Maria Magdalene, accedat et Lator de cruce. *Et cum sedisset accesserunt ad eum discipuli ejus*. Accesserunt non tam inessu

pedum, quam affectu cordis, et imitatione virtutum. Bene autem non turbæ, non quilibet de populo, sed discipuli accessisse dicuntur: quatenus sicut Testamentum Vetus datum legitur in monte Sina, solo Moyse ascendente, et populo expectante deorsum (*Exod. XXIV, 12-18*); sic et modo susciperent montes pacem populo, et colles justitiam; et velut in tenebris quibusdam, et in occulto diceretur apostolis quod postea dicerent in lumine, et audirent in aure quod prædicarent postmodum super tecta. Unde et sequitur:

7. *Et aperiens os suum, docebat eos*. Aperuit nunc os suum, qui prophetarum prius aperuerat ora. Hinc est quod legitur in psalmo, Propheta dicente: *Domine, labia mea aperies, et os meum annuntiabit laudem tuam (Psal. L, 17)*. Nunc autem qui multifarie, multisque modis olim locutus fuerat in prophetis, demum suo ipsius ore locutus est, tanquam si diceret: *Et qui loquebar, ecce adsum (Isa. LII, 6)*. Beati qui audierunt loquentem in carne Sapientiam: beati qui Verbi Dei verba, quæ ab ipsius ore processerunt, audierunt. Verumtamen quod audierunt illi, adhuc reservatur nobis; quia et nos audire possumus, quamvis non ab ipso. *Aperiens os suum docebat eos, dicens: Beati pauperes spiritu*. Vere apertum est os ejus, in quo omnes thesauri sapientiæ et scientiæ sunt reconditi. Ei vere ejus hæc doctrina, qui in Apocalypsi loquitur: *Ecce nova facio omnia (Apoc. XXI, 5)*: qui per Prophetam ante prædixerat: *Aperiam os meum, eructabo abscondita a constitutione mundi (Psal. LXXVII, 2; Matth. XIII, 35)*. Quid enim tam absconditum, quam paupertatem esse beatam? Attamen Veritas loquitur, quæ nec falli, nec fallere potest; et ipsa est quæ dicit quoniam *beati pauperes spiritu*. Sic vos, insensati filii Adam, divitias queritis, divitias desideratis usque adhuc: cum jam beatitudo pauperem divinitus commendata, prædicata mundo, credita sit ab omnibus? Quærat eas paganus, qui sine Deo vivit; quærat Judæus, qui terrenas promissiones accepit: sed qua fronte, magis autem qua mente Christianus divitias querit, postquam Christus beatos esse pauperes prædicavit? Quousque, filii alieni, quousque vanitatem loquetur os vestrum, ut beatum dicatis populum cui hæc sunt, hæc visibilia, hæc præsentia, cum Filius Dei os suum aperiens locutus sit veritatem, beatos esse pauperes et vae divitibus?

8. Sed diligenter attende, quod non simpliciter pauperes nominat, propter plebeios pauperes necessitate miserabili, non laudabili voluntate. Spero equidem profuturam apud eis divinæ bonitatis misericordiam hanc ipsam afflictionis suæ miseriam: scio tamen **¶** Dominum hoc in loco non de hujusmodi fuisse locutum, sed de his qui possunt dicere cum Propheta: *Voluntarie sacrificabo tibi (Psal. LIII, 8)*. Attamen nec voluntaria quidem paupertas omnis laudem habet apud Deum: nam et philosophi omnia sua reliquisse leguntur, ut expediti mundialibus curis, studio vanitatis possent vacare

liberius : et nolebant censu abundare terreno, ut abundarent magis in sensu suo. Hos discernit quod dictum est, *spiritu*, id est, spirituali voluntate. *Beati ergo pauperes spiritu*, spirituali scilicet intentione, desiderio spirituali, propter solum beneplacitum Dei, et animarum salutem, *quoniam ipsorum est regnum cælorum*. Sed quis est qui sic loquitur, qui sic beatificat pauperes, et sic ditat? Putas, poterit verum esse? Erit sine dubio, siquidem verax et potens est qui promittit. Si murmurat inimicus, respondebitur ei: *An non licet mihi facere quod volo? an oculus tuus nequam est, quia ego bonus sum?* (Matth. xx, 15.) Si tu jure humiliatus es pro eo quod adversum me exaltare te voluisti; nonne qui se humiliant propter me, merito sunt exaltandi? Et vere, fratres, si miserimus ille e cælo dejectus est, quoniam affectavit celsitudinem, altitudinem concupivit, sublimitatem præsumpsit: nonne consequens est beatos esse, qui sponte in paupertatis humilitatem sese deponunt, et juxta Domini professionem, *ipsorum est regnum cælorum*, quod perdidit iste? Et attende quam sapienter ordinaverit Sapientia, contra peccatum primum, remedium primum opponens. Ac si apertius dicat: Vis obtinere cælum quod perdidit superbiens angelus, qui confusus est in virtute sua, et in multitudine divitiarum suarum? Paupertatis vilitatem amplectere, et tuum erit. Sequitur:

9. *Beati mites, quoniam ipsi possidebunt terram.*

Bene, optime. Sic enim oportebat, commendata paupertate, etiam mansuetudinem prædicari; quoniam relinquentibus omnia, prima solet esse tentatio de molestiis corporis, et afflictione carnis insolita. Quid vero paupertas proderit, si, quod absit! pauper in murmurationem deveniat, factus exasperans, et impatiens disciplinæ? Optime quoque post regni promissionem minus aliud regnum velut in arrham datur, ut secundum Scripturam, *promissionem habeamus vitæ ejus quæ nunc est, pariter et futuræ* (I Tim. iv, 8); et de exhibitione præsentium firma sit expectatio futurorum. *Beati mites, quoniam ipsi possidebunt terram*. Hanc ego terram corpus nostrum intelligo: quod si possidere vult anima, si regnare desiderat super membra sua, necesse est ut sit ipa-mitis, et superiori suo subjecta; quoniam tale inveniet inferius suum, qualem se exhibuerit superiori. Armatur enim creatura ad ulciscendam sui injuriam Creatoris. Et ideo noverit anima, quæ rebellem sibi invenit carnem suam, se quoque minus, quam oporteat, superioribus potestatibus esse subjectam. Mansuescat ipsa, et humilietur sub potenti manu Altissimi; et subjecta sit Deo, et his pariter quibus vice ejus habet obedire prælati: et continuo corpus suum inveniet obediens et subjectum. Veritas enim est quæ loquitur: *Beati mites, quoniam ipsi possidebunt terram*. Et vide, si non adversus secundi peccati vulnus secunda processerit medicina. Prima siquidem post angelicæ prævaricationis ruinam Eva peccavit, inquietudine spiritus agitata, et interdicti Domini jugum suave, et leve onus abjiciens; quoniam

expectare noluit, ut de manu Domini, unde jam cætera acceperat, perfectionem quoque beatitudinis mereretur, sed præripere illam serpentis consilio attentavit. Propter hoc paradisum perdidit, terram deliciarum: propter hoc ipso corpore suo contrariam legem invenit. Sed jam fortassis ad hanc Domini vocem desiderio mansuetudinis æstuas, et conquereris super asperitate cordis tui, et belluinis quibusdam motibus atque indomita feritate. Attende ergo quod sequitur:

10. *Beati qui lugent, quoniam ipsi consolabuntur.*

Equum indomitum flagella domant; animam immitem contritio spiritus et assiduitas lacrymarum. Ergo in omnibus operibus tuis memorare novissima tua: **1027** mortis horrorem, judicii tremendum discrimen, ardentis gehennæ metum ab oculis cordis tui elongari nullatenus patiaris. Cogita peregrinationis tuæ miseriam, recogita annos tuos in amaritudine animæ tuæ; cogita vitæ humanæ pericula, cogita fragilitatem propriam: et in hujus modi cogitatione si perseveraveris, dico tibi, parum senties quidquid foris videtur esse molestum, dum toto corde circa interiorem molestiam occuparis. Sed nec patietur Dominus sine consolatione te esse, quoniam Pater misericordiarum est, et Deus totius consolationis; et complebitur omnino quod Veritas pollicetur: *Beati qui lugent, quoniam ipsi consolabuntur*. Concordat autem huic sententiæ etiam illud, quod in Salomone legisi: *Melius est ire ad domum luctus, quam ad domum convivii* (Eccl. vii, 3). Propterea beata esses, Eva, si post culpam consolationem quæreres lacrymarum, et conversa ad pœnitentiam veniam citius obtineres. Nunc autem miseriam quæsisisti consolationem de simili casu viri tui, et veneno pessimo, nequissimo videlicet vitio, totam infecisti posteritatem tuam: ut usque hodie perditionem alterius, alter suam reputet consolationem. Misera prorsus Evæ consolatio, et eorum qui miseriam hanc imitantur! Sed *beati qui lugent, quoniam ipsi consolabuntur*. Verum quid aliud est hæc consolatio, quam procedens de spe veniæ gratia devotionis, et suavissima delectatio boni, et gustus sapientiæ, licet exiguus, quibus interim benignus Dominus afflictam refrigerat animam? Sed gustus ille nihil aliud est, quam irritamentum desiderii, et incentivum amoris, sicut scriptum est: *Qui edunt me, adhuc esurient; et qui bibunt me, adhuc sitiunt* (Eccl. xxiv, 29). Propterea illico subinfertur:

11. *Beati qui esuriunt et sitiunt justitiam, quoniam ipsi saturabuntur.* Qui esurit, esuriam amplius; et qui desiderat, abundantius adhuc desideret; quoniam quantumcunque desiderare potuerit, tantum est accepturus. Imo vero non secundum imperfectionem modumve desiderii, quoniam quidem donec perfecte habeat, perfecte desiderare non potest; sed nec et perfecte habere, donec perfecte desideret; sed mensuram accepturus est bonam, et confertam, et coagitatam, et supereffluentem. *Beati qui esuriunt et sitiunt justitiam, quoniam ipsi satura-*

buntur. Infirmiori palato cordis, et animæ languenti adhuc dura et insipida res videtur esse justitia; sed qui gustaverunt, ecce ipsi sciunt quam beati sunt qui esuriunt illam, *quoniam ipsi saturabuntur*. O vere felix et gloriosa satietas! o sanctum convivium! o desiderabiles epulæ! ubi nimirum anxietas nulla, nullum poterit esse fastidium, quoniam satietas summa, et summum inerit desiderium. *Beati qui esuriunt et sitiunt justitiam, quoniam ipsi saturabuntur*. Jam vero hoc verbum adversus Adam procedere credo, qui portionem quidem aliquam videtur tenuisse justitiæ, in eo quod mulieri compassus est; sed si esurisset justitiam, curasset sine dubio reddere quod debebat, non modo uxori, sed multo magis Creatori. Debebat enim uxori compassionem utique et disciplinam, tanquam inferiori. Caput enim mulieris vir (*Ephes. v, 23*). Debebat autem Deo obedientiam atque subjectionem. Sed quid putamus, fratres, quamplurimi usque hodie factum illud graviter dijudicant, et tamen insipienter imitantur? Indignantur adversus Adam, quod obedierit voci uxoris suæ, plus quam Dei; et ipsi quotidie Evam suam, carnem videlicet, audiunt plus quam Deum. Fratres, si modo præsentem videremus Adam in eo articulo positum, ascendentibus cogitationibus in cor ejus, coarctari inter precem uxoris, et præceptum Creatoris; nonne clamaremus adversus illum, dicentes: Cave tibi, miser, vide ne feceris; seducta est mulier, non acquiescas ei? Utquid ergo, quoties apprehendit nos tentatio similis, non persuademus similiter nobis ipsis? *Beati enim qui esuriunt et sitiunt justitiam, quoniam ipsi saturabuntur*. Sed quid potest esse omnis justitia nostra coram Deo? Nonne juxta prophetam, *velut pannus menstruatus reputabitur* (*Isai. LXIV, 6*) et **1028** si districte judicetur, injusta invenietur omnis justitia nostra, et minus habens? Quid ergo de peccatis erit, quando ne ipsa quidem pro se poterit respondere justitia? Propterea obnixè cum Propheta clamantes: *Non intres in judicium cum servo tuo, Domine* (*Psal. CXLII, 2*), tota humilitate ad misericordiam recurramus, quæ sola potest salvare animas nostras, et sollicitè pensemus quod sequitur:

12. *Beati misericordes, quoniam ipsi misericordiam consequentur*. Et attende, quemadmodum Zacchæus breviter uno verbo utrumque complectitur, dicens: *Dimidium bonorum meorum do pauperibus, et si quempiam defraudavi, reddo quadruplum* (*Luc. XIX, 8*). Vides quantum esurit iste justitiam, cui non sufficit æqua mensura reddere, nisi reddat quadruplum. Misericordia quoque magna est, quod dimidium bonorum suorum dat pauperibus. Verumtamen non silebo ego quod sentio. Laudem Domini loquetur os meum: Domini plane, non vestram. Neque enim vobis, sed nomini ejus do gloriam. Zacchæus certe, cujus laus est in Evangelio, dimidium bonorum suorum dedit pauperibus; sed ego multos Zacchæos hic video, qui nihil sibi ex omnibus reliquere. Quis mihi scribet hoc Evangelium de Zacchæis istis, imo

A de Petris istis, qui fideliter loquantur Domino: *Ecce nos reliquimus omnia et secuti sumus te?* (*Matth. XIX, 27*.) Sed scriptum est jam in Evangelio æterno, in libro vitæ scriptum est et signatum: *Beati misericordes, quoniam ipsi misericordiam consequentur*. Jam vero, fratres, Adæ crudelitatem hæc sententia tangit, qui videbatur prius uxoris amore peccasse. Ecce enim scimus, o Adam, quia os de ossibus tuis, et caro de carne tua est, et ejus amore peccasti. Videamus nunc quantum diligas eam. Venit Dominus igneum tenens gladium in ultionem prævaricationis: oppone te discrimini propter illam, et dic: Domine, mulier infirmior est, mulier seducta est: mea est iniquitas, meum peccatum, in me solum vindicta procedat. Sed non loquitur sic: *Mulier, inquit, quam dedisti mihi, dedit mihi de ligno, et comedi* (*Gen. III, 12*). O perversitas! Pœnam pro ea suscipere refugis, et culpam admittere non recusasti! Quomodo, pro dolor! omnia confudisti! perniciose misericors, ubi severus esse debueras; et perniciosius crudelis, ubi misericordiam impendere oportebat? Nam delinquere propter illam nullo modo, satisfacere vero pro ea libenti animo debuisti. Sic enim oportet fieri, fratres, ut nunquam propter alium homo peccet, quod est justitiæ: et libenter aliena peccata portet, quod est misericordiæ. *Beati qui esuriunt et sitiunt justitiam, quoniam ipsi saturabuntur. Beati misericordes, quoniam ipsi misericordiam consequentur*. Sequitur:

C 13. *Beati mundo corde, quoniam ipsi Deum videbunt*. Beati plane, et omnino beati, qui videbunt in quem desiderant angeli prospicere, quem videre vita æterna est. *Tibi dixit cor meum, exquisivit te facies mea: faciem tuam Domine, requiram* (*Psal. XXVI, 8*). *Quid enim mihi est in cælo? et a te quid volui super terram? Defecit caro mea et cor meum Deus cordis mei, et pars mea Deus in æternum* (*Psal. LXXII, 25, 26*). Quando adimplebis me lætitia cum vultu tuo? Væ mihi ab immunditia cordis mei! qua impediens, necdum mereor ad beatam illam visionem admitti. Quanta sollicitudine, fratres, quanto studio danda est opera, ut mundari possit oculus, quo videndus est Deus? Et ego quidem triplici sorde inquinari me sentio; concupiscentia carnis, et concupiscentia gloriæ temporalis, et præteritorum conscientia delictorum. Sunt enim in anima motus quidam utrorumque desideriorum, quos nec ratione, nec viribus exstinguere possum, quandiu sum in hoc sæculo nequam, et in corpore mortis teneor alligatus. Attamen contra sordes istas orationis oppone remedium; et propterea sicut oculi servorum in manibus dominorum suorum; ita oculi nostri ad Dominum Deum nostrum, donec misereatur nostri qui solus mundus est, et potest facere mundum de immundo conceptum semine. Sic et contra peccati conscientiam remedium confessionis est institutum; et omnia in confessione lavantur. Ecce hæc sunt quæ mundant **1029** oculum cordis, oratio et confessio. Porro *beati mundo corde, quo-*

niam ipsi Deum videbunt. Videbunt quidem in fine facie ad faciem; videbunt etiam nunc, sed per speculum in ænigmate; et nunc cognoscunt ex parte, perfecte postea cognituri. Omnis enim in cujus conscientia clausum adhuc peccatum vivit, aut peccat in spe, et ita sentit de Deo, tanquam si minus ei peccata displiceant; aut peccat in desperatione, immisericordem sentiens Deum. Quorum utriusque merito dicitur: *Existimasti inique, quod ero tui similis (Psal. XLIX, 21)*: quoniam neuter Deum videt sed mentitur iniquitas sibi, formans sibi idolum pro eo quod non est ipse. Beati vero mundo corde, quoniam ipsi soli Deum vident, soli de eo sentiunt in bonitate: sicut vere bonus est, ita ut nemo bonus sit nisi ipse *Beati mundo corde quoniam ipsi Deum videbunt.* Miseri proinde Adam et Eva, qui conversi in verba malitiæ ad excusandas excusationes in peccatis, dum confessionis mundationem fugiunt, immundo remanent corde, et a facie Domini ejiciuntur. Sequitur:

14. *Beati pacifici, quoniam filii Dei vocabuntur.* Merito filii nomine vocabuntur, qui filii opus impleverint. Ipse enim est, per quem reconciliati pacem habemus ad Deum: ipse qui pacificavit in sanguine suo quæ in cælis sunt, et quæ super terram, mediator Dei et hominum, homo Christus Jesus. Et attende quemadmodum in tribus quidem prioribus sibi ipsi reconciliatur anima; in duobus quæ sequuntur, proximo; in sexto, Deo; in septimo etiam alios reconciliat, tanquam receptus in gratiam Domini, et felici familiaritate donatus. Nam paupertate, mansuetudine, fletu renovatur in anima similitudo quædam et imago æternitatis omnia tempora complectentis, dum paupertate futura meretur, mansuetudine sibi præsentia vindicat, luctu poenitiæ præterita quoque recuperat, sicut scriptum est: *Recogitabo tibi omnes annos meos in amaritudine animæ meæ (Isai. XXXVIII, 15)*. Porro justitia et misericordia perfecte proximo cohæremus, dum quidquid nolimus nobis fieri, aliis non faciamus per justitiam; et quæcunque volumus ut faciant nobis homines, et nos faciamus illis per misericordiam. Jam reconciliati nobis, reconciliati etiam proximo, fiducialiter per munditiam cordis reconciliamur Deo. Beati vero, qui de sua reconciliatione non ingrati, et pro fratribus suis pie solliciti, eos quoque, quantum prævalent, et sibi, et Deo reconciliare laborant. Quibus enim laudibus dignum, quanto amplectendum putas affectu fratrem illum, qui sine querela conversans inter fratres, tota sollicitudine cavet, ne quid in eo sit quod ab aliis portari oporteat; ei quidquid in aliis est onerosum, patientissime portat? qui singulorum scandala sua reputat; qui cum Apostolo loquitur: *Quis scandalizatur et ego non uror? quis infirmatur et ego non infirmor? (II Cor. XI, 29)* *Beati pacifici quoniam filii Dei vocabuntur.* Non est enim Deus dissensionis, sed pacis: ideoque filios pacis, Dei quoque filios dignum est appellari.

15. Jam quæ sequitur octava beatitudo, martyrum est prærogativa: cujus nobis tolerantia nec

tempus videtur esse, nec virtus. Honoratur nunc justitia magis quantum in facie est: aut nulli, aut pauci pro ea sustinent persecutionem. Felices tamen, si qui sunt, quoniam ipsorum est regnum cælorum, ut [alias, ubi] eos nemo persequatur. Quod si multiplex fuerit tribulatio, tunc quoque multiplicius exultandum, non intuentibus quæ videntur incommoda; sed præmia, quæ non videntur. Quæ enim videntur, temporalia sunt; quæ autem non videntur, æterna. *Beati, inquit, eritis cum vos oderint homines, et cum separaverint vos, et ejecerint, et dixerint omne malum adversum vos mentientes, propter me. Gaudete in illa die, et exultate: ecce enim merces vestra copiosa est in cælis, copiosior longe quam sit labor in terris.* Verumtamen quid sibi vult, quod eadem promissio facta est pauperibus et martyribus, nisi quia vere martyrii genus paupertas voluntaria est? *Beatus vir, ait Propheta, qui post aurum non abiit nec speravit in thesauris pecuniæ. Quis est hic, et laudabimus eum? Fecit enim mirabilia in vita sua (Eccli. XXXI, 8, 9).* Quid mirabilius, aut quod martyrium gravius est, quam inter epulas esurire, inter vestes multas et pretiosas algere, paupertate premi inter divitias, quas offert mundus, quas ostentat malignus, quas desiderat noster ipse appetitus? An non merito coronabitur qui sic certaverit, mundum abjiciens promittentem, irridens inimicum tentantem, et, quod gloriosius est, de semetipso triumphans, et crucifigens concupiscentiam prurientem? Denique propterea pauperibus pariter et martyribus regnum cælorum promittitur, quia paupertate quidem emitur, sed in passione pro Christo absque omni dilatione percipitur.

SERMO II.

De statu sanctorum ante resurrectionem.

1. Quia Sanctorum omnium festivam hodie, dilectissimi, omnique dignissimam devotione memoriam celebramus, operæ pretium puto de communi eorum felicitate, in qua beata jam requie perfruuntur, et futura quam præstolantur consummatione, adjuvante Spiritu sancto sermonem facere charitati vestræ, ita sane, ut non opinionis propriæ conjecturas, sed divinorum librorum sequar auctoritatem; ne prophetare videar de corde meo, sed innitar, quoad potero, testimoniis Scripturarum. Erit enim, præstante Domino, triplex sermonis hujus utilitas, quatenus agnita, vel ex parte aliqua, felici retributione sanctorum, abundantiori deinceps sollicitudine ipsorum inhæerere vestigiis, ac ferventiori desiderio ad eorum suspirare consortia, propensiori quoque devotione eorundem nos commendare patrociniis studeamus. Fidelis quippe sermo, et omni acceptione dignus, ut quos solemni veneratione prosequimur, etiam simili conversatione sequamur: quos beatissimos prædicamus, ad eorum beatitudinem tota aviditate curramus: quorum delectamur præconiis, sublevemur eorum patrociniis. Nec sane parum fructuosa invenitur memoria festiva sanctorum, languorem, teporem,

erroremque depellens: cum eorum intercessione juvetur infirmitas nostra, consideratione beatitudinis excitetur negligentia nostra, ignorantia quoque nostra ipsorum erudiat exemplis. Propterea cum perfecte eruditos vos ad imitanda sanctorum vestigia, hodierna sancti Evangelii lectione, et ipsius Domini sermone non dubitem, erecta nimirum ante oculos vestros scala, per quam universus, quem hodie veneramus, sanctorum chorus ascendit; nec ignorem implorandis eorum suffragiis totum paulo minus noctis et diei hujus religiosa devotione tempus expensum: jam de eorum felicitate loqui vel exiguum aliquid attentabo, quod donaverit ipse, qui eos et magnificat jam et glorificat, quos vocavit primus atque justificavit.

2. Legimus in Propheta: *Convertere, anima mea, in requiem tuam, quia Dominus benefecit tibi; quia eripuit animam meam de morte, oculos meos a lacrymis, pedes meos a lapsu* (Psal. cxiv, 7, 8); et in alio psalmo: *Anima nostra sicut passer erepta est de laqueo venantium* (Psal. cxliii, 7). Multa quoque similia in divinarum reperisse mihi videor serie Scripturarum verba hominum, qui liberatos se esse non sine multa admiratione lætantur, verba perfectæ securitatis et felicitatis immensæ, vocem gratiarum actionis et lætitiæ, quam pro meo sapere his qui luteas adhuc domos inhabitant, et in sudore vultus sui comedunt panem suum, omnino non arbitror convenire. Quis enim eorum gloriabitur castum se habere cor? quis audeat gloriari contritum esse laqueum, liberatos pedes suos a lapsu, reclamante nimirum Apostolo, et dicente: *Qui stat, videat ne cadat?* (I Cor. x, 12.) Unde et de semetipso: *Infelix, inquit, ego homo, quis me liberabit de corpore mortis hujus?* (Rom. vii, 24.) Et alio in loco: *Fratres, inquit, ego me non arbitror comprehendisse. Unum autem, quæ retro sunt oblitus, et in ea quæ ante me sunt extentus, sequor ad palmam* (Philipp. iii, 13, 14), etc. **OS** Itemque: *Ego, ait, sic curro, non quasi in incertum; sic pugno, non quasi aerem verberans; sed castigo corpus meum et servituti subijcio, ne forte cum aliis prædicaverim, ipse reprobus efficiar* (I Cor. ix, 26, 27). Hæc plane tuba militiæ est, hæc verba duci strenui fortiter dimicantis. Nam superiora quidem videntur potius triumphantis, aut certe necdum quidem triumphantis, sed cum victoria jam redeuntis de prælio, et futuram magni triumphi diem læta ac secunda conscientia præstolantis.

3. Quid enim loquitur reversus de prælio fortis miles, servus fidelis? *Convertere jam, inquit, anima mea, in requiem tuam.* Dum enim in corpore mortis Domino militares, nulla requies erat, tum pro labore certaminis, tum pro periculo exitus adhuc incerti. Hinc excitabat tumultus tentationum, inde succumbendi metus gravius sollicitabat. Habebat tamen, fratres, etiam tunc gloriam miles Christi, licet requiem non haberet. Ait siquidem strenuus ille et fortissimus miles, cujus et paulo ante fecimus mentionem: *Gloria nostra hæc est testimonium*

conscientiæ nostræ (II Cor. i, 12). Quod conscientiæ testimonium non sic intelligendum puto, tanquam ipsa sibi conscientia attestetur. Non enim qui seipsum commendat, ille probatus est, sed quem Deus commendat (II Cor. x, 18). Est ergo testimonium conscientiæ in quo gloriatur Apostolus, non quod perhibeat conscientia, sed quod loquitur Spiritus veritatis in ipsa, testimonium perhibens spiritui nostro, quod filii Dei sumus (Rom. viii, 16). Est enim testimonium conscientiæ non perhibentis, sed percipientis. Cum enim veritas applaudit, cum justitia attestatur, Dei sine dubio commendantis vox est, et Spiritus sancti testimonium perhibentis, ac si decertanti viriliter militi rex suus, pro cujus amore et honore decertat prope assistens lætus applaudat, laudet fortia facta, proximam clamitet esse victoriam, parata jam præmia, et coronam polliceatur æternam. In quo testimonio gloriatur quidem probatus et strenuus miles; minime tamen quiescit, sed tanto acrius virilisque decertat. Itaque dum adhuc militant, gaudent utique electi Dei, sed tantum de primitiis Spiritus, qui et infirmitatem eorum adjuvat virtute sua, et pusillanimitatem sua consolatur attestatione. Unde et is, de quo loquebamur. Apostolus: *Non est, inquit, regnum Dei esca et potus, sed justitia et pax et gaudium in Spiritu sancto* (Rom. xiv, 17).

4. Jam vero consummato militiæ tempore gaudium habent sancti etiam in spiritu suo, donec adveniat dies illa, qua introire mereantur in gaudium Domini sui, gaudium habituri et in ipso corpore suo. Sic enim habemus in Psalmo: *Signatum est super nos lumen vultus tui, Domine; dedisti lætitiā in corde meo?* Unde? Plane ex his quæ sequuntur: *A fructu frumenti vini et olei sui* (Psal. iv, 7, 8), *Audivit enim ejusmodi anima vocem dicentis: Date ei de fructu manuum suarum, et laudent eam in portis opera ejus* (Prov. xxxi, 31). Unde et Joannes scribere jubetur in Apocalypsi, quoniam *beati mortui qui in Domino moriuntur.* Quare beati? *Amodo enim jam dicit Spiritus, ut requiescant a laboribus suis* (Apoc. xiv, 13). Unde et in ipso de quo paulo ante loquebamur psalmo, eis quæ supra posuimus verbis adjunctum est: *In pace in idipsum dormiam et requiescam* (Psal. iv, 9). Et de operibus habemus in Apocalypsi: *Opera enim illorum sequuntur illos* (Apoc. xiv, 13). Ad quid vero sequuntur, nisi ut laudent eos in portis? Ad quid sequuntur, nisi ut multiplicentur a fructu eorum, et accipientes de fructu manuum suarum, saginentur vituli, quos ex prophetico testimonio, cum reædificabuntur muri Jerusalem, super altare Domini novimus imponendos? (Psal. l, 20, 21.) Interim quippe sub altari eos esse, et non supra, ipse nos doceat, cujus testimonium credibile factum est nimis, qui, ut scribit in Apocalypsi, sub altari ipso eorum etiam voces audivit (Apoc. vi, 9, 10). Adhuc ergo signatum (69)

(69) Id est obsignatum, nondum reseratum et manifestatum, uti apparet tum ex consequentibus

est super eos lumen vultus Dominici : et licet non plenam, habent tamen lætitiā multam in corde suo, donec veniat dies illa, qua implebit eos lætitiā

tum ex sermone 4, num. 3, ubi ait animus, ab beatorum nunc solam conspicuam esse Christi humanitatem, non ipsam divinitatem. Plura ejusmodi loca occurrunt in Bernardo, quibus eorum videtur accedere sententiæ, qui docent animas justorum post hanc vitam, ante generalem corporum resurrectionem et extremum iudicium, non admitti ad illam beatitudinem quæ in Dei visione consistit; sed interim versari in quadam felicitate imperfecta, quæ dolorem quidem omnem excluderet, refrigerium, quietem, lucem, gaudium præstaret, nondum tamen earum desiderium expleret. Hoc docuisse ferunt Joannem XXII pontificem, et Parisiensibus theologis idem mandasse docendum. Huic, inquam, opinioni videtur favere Bernardus compluribus locis, quibus hic simul et semel antidotum adhibere non abs re fuerit. Nam, præter verba citata, rursus serm. 3 de Omnibus sanctis, tres facit animarum sanctarum status : primum, in corpore corruptibili; secundum, sine corpore; tertium, in beatitudine consummata : primum, in tabernaculis; secundum, in atriis; tertium, in domo Dei, in quam domum negat eas sine corporibus intraturas. Et serm. 4 dicit animas martyrum esse sub altari, quia solum vident Christi humanitatem; post corporum autem resurrectionem exaltandas esse super altare ad videndum ejus divinitatem. Similis locus est sermone 4 in Dedicatione Ecclesiæ, et alibi.

Porro communis sanctorum Patrum et Ecclesiæ doctorum sententia est, animas priorum corporibus solutas non modo jam cælo receptas esse, et cum Christo regnare, sed simpliciter beatas esse, et Dei conspectu frui. De Augustini circa hanc quæstionem sententia varie censent. Sunt qui putent illum de loco animarum justarum hæsisse ancipitem, utrum jam in cælo sint an alibi. Lib. de cura pro mortuis gerenda, cap. 3, Ench. cap. 108, lib. XII. De Civitate Dei, cap. 9, et alibi, animas justorum collocat in occultis sedibus, in secretis et abditis receptaculis. Tract. 49 in Joannem, inter ea quæ promissa illis, et nondum præstita, numerat vitam æternam cum angelis, et lib. 1 Retract., cap. 14, dicit merito quæri de sanctis hominibus jam defunctis, utrum ipsi saltem dicendi sint jam in illa possessione consistere, in qua sanctos angelos esse non dubitatur. Vide similia apud eundem. lib. XII de Genesi ad litt., cap. 35. Item in psal. xxxvi : « Post hanc vitam, » inquit, « nondum eris ubi erunt sancti, quibus dicetur; Venite, benedicti, » etc. Vide epist. 111 ad Fortun.; Tract. 53 et 111 in Joannem; Expos. psal. LXXXV; serm. 1 super psal. XLVIII; lib. De spiritu et littera, cap. 21. Quibus locis significat pios non admittendos ad visionem beatificam ante extremum iudicium.

Verum non de loco, sed potius de statu animarum ambigere Augustinum, studiosus ejus lector advertet. Sensit quippe animas sanctorum videre quidem Deum facie ad faciem, sed non ita perfecte quomodo videbunt post resurrectionem; idque propterea, quod naturalis earum appetitus, quo feruntur erga corpus, ut ei rursus uniantur ipsumque administrent, remoretur eas, quominus tota intentione ferantur in Deum, et proinde nondum pervenerint ad æqualitatem angelorum, qui nullo impedimento retardantur quominus toti ferantur in Deum. Hoc ipsum tamen non ita sensit Augustinus, ut id pro certo haberet. Nam, licet lib. XXII de Genesi ad litt. id affirmare videatur, attamen postea, lib. 1 Retract., cap. 14, significat se adhuc dubitare. Quæ quidem quæstio, an videlicet animæ beatorum ita perfecte Deum nunc videant, ac post resurrectionem, necdum quidem

cum ~~1030~~ vultu suo. Interim, inquam, convertuntur animæ illæ in requiem suam, donec veniat dies qua introire mereantur in requiem Domini. Adhuc

omnino determinata est, nisi quod concilium Florentinum, cum dicit sanctorum animas perfecta frui felicitate, perfectiori tamen fruituras cum suis corporibus, postquam resurrexerint, videri cuiquam possit ad Augustini sententiam deflectere. Quamvis hoc alii rectius non de intentiori, sed extensiori beatitudine putent esse intelligendum, propter beatitudinem corporis, quæ ad priorem animæ beatitudinem accedet.

Eodem modo verba S. Bernardi intelligenda sunt. Tantum enim negat animas sanctorum tam perfecte nunc videre Deum, quam visuræ sint receptis corporibus. Nam hoc eum sentire probant ista verba serm. 3 de Omnibus sanctis, quibus sic carnem alloquitur : « Animæ sanctæ te desiderant : ipsarum sine te compleri lætitiā, perfici gloria, consummari beatitudo non potest. Adeo siquidem viget in iis desiderium hoc naturale, ut necdum tota earum affectio libere pergat in Deum, sed contrahatur quodammodo, et rugam faciat, dum inclinatur desiderio tui. » Et serm. 87 de Divers. : « A perfecta, » inquit, « contemplatione divinitatis quodammodo retardantur, dum adhuc resurrectionem sui corporis in fine sæculi præstolantur. »

Sic Bernardus Augustini sententiam in ea re secutus, quam et sequitur S. Thom. Bonavent. Richard. et Marsil. scribentes in dist. 49, 4 sent. Tametsi S. Thomas sententiam postea mutarit. Nam 1. 2, q. 4, art. 5, aperte docet, quod resumpto corpore beatitudo animæ crescat non intensive, sed extensive.

Cæterum de statu animarum sanctarum post hanc vitam, censet primo Bernardus eas esse in cælo, ut clare testatur variis in locis, maxime serm. 4 de Omnibus sanctis, ubi distinguens inter sinum Abrahamæ et animarum beatarum, dicit « illum fuisse in tenebris, hunc in luce multa; in inferno illum, istum in cælo. » Secundo, « recepisse jam stolas singulas, sed nondum duplices, » serm. 3 de Omnibus sanctis, ubi explicans stolam utramque, « Stola, » inquit, « prima, ipsa est quam diximus, felicitas et requies animarum : secunda vero, immortalitas et gloria corporum. » Tertio denique, quod etiam fruuntur visione divina, satis aperte suam promittit sententiam variis in locis. Nam lib. De diligendo Deo, circa finem dicit : « Martyres immersos esse immenso pelago æterni luminis, et luminosæ æternitatis. » Et epistola ad fratres de Hibernia dicit : « Animam Malachiæ non jam in fide ambulare, sed in specie regnare. » Et sermone de eodem, dicit : « Eum pari gloria et felicitate regnare cum angelis. » Serm. 3 in die Palmarum, num. 5, serm. 1 Pentecost., serm. 2 de Ascens.; item serm. 6 in Cant. dicit quosdam jam meruisse introduci in Sancta sanctorum, ubi videant faciem stantis, id est claritatem incommutabilis Dei. Similia quædam generaliter de sanctorum animabus testatur serm. 4 et 5 de Omnibus sanctis et de Obitu Humberti, epist. 98, n. 8, rursus epist. 266, et alibi sæpius. Et hæc quidem sententia definita est in concilio Florentino, in quo Patres definiere, « animas purgatas in cælum mox recipi, et intueri clare ipsum Deum trium et unum sicuti est. » Cui accessit decretum concilii Tridentini, sess. 25, asserentis « sanctos cum Christo regnare, et æterna felicitate in cælo frui. » Vide Bened. Justin. in epist. ad Philipp., cap. 1, § 21, in illa verba. *Mihi vivere Christus est, et mori lucrum*, ubi observat ex Chrysostomo, Theophylacto et aliis, non vere pro lucro habendam esse mortem, nisi statim justorum animæ ad Dei conspectum evehantur.

laudant eas in portis opera sua, donec veniat, cum erit unicuique laus a Deo. Videtis, fratres, quanta est unitas Scripturarum, quam uno sensu et eisdem pene verbis de beatitudine loquantur animarum.

5. Jam vero nemo ex vobis parvam aliquam requiem, aut lætitiā suspicetur eorum, qui ab omni penitus molestia liberi recogitant annos suos in dulcedine animæ suæ; lætantur pro diebus quibus humiliati sunt, annis quibus viderunt mala; cum jucunda admiratione et mira jucunditate considerant pericula quæ evaserunt, labores quos pertulerunt, certamina quæ vicerunt; et pro his omnibus certa et indubitata fide expectant beatam spem, et adventum gloriæ magni Dei et Salvatoris sui, qui resuscitabit et reformabit corpora eorum, configurata proprii corporis claritati.

6. Quanta est felicitas eorum, quam immensa lætitia! qui nimirum triplici gaudio, de recordatione transactæ virtutis, de exhibitione præsentis quietis, de certa expectatione futuræ consummationis exsultant. Nam de futura illa consummatione habemus vocem eorum in fine ejus psalmi, de quo superius loquebamur. Dicunt enim singulæ animæ, quibus jam datum est ad hanc requiem pervenire: *In pace in idipsum dormiam et requiescam; quoniam tu, Domine, singulariter in spe constituisti me.* Singulariter, inquam, in spe, non jam inter spem et metum, ubi prius non sine sollicitudine et anxietate plurima fluctuabam. Sic et de præsentis sanctorum requie habemus in alio psalmo scriptum: *Convertere, anima mea, in requiem tuam, quia Dominus benefecit tibi.* Bene, inquam, fecit, quamvis necdum optime. Denique audi quam bene: *Quia eripuit animam meam de morte, oculos meos a lacrymis, pedes meos a lapsu (Psal. cxiv, 7, 8):* id est a peccato omni et a peccati pœna, a timore quoque et a periculo recidendi penitus liberavit. Hoc est suavissimum animæ stratum, quod nullis jam lavet aut riget lacrymis, quando absterget Deus omnem lacrymam ab oculis ejus. Hoc cubile, in quo jam non compungitur, nec convertitur in ærumna sua, dum configitur spina. Exiit enim de terra illa, quæ spinas ei et tribulos germinabat. Hoc plane stratum animæ, quod minime jam versatur in infirmitate ejus; quoniam universa quæ infirmitatis erant, pariter transierunt. Hæc est, inquam, animæ suavissima et saluberrima requies, conscientia munda, quieta, segura. Sit ergo beatæ animæ culcitra conscientiæ suæ puritas, sit capitale tranquillitas, sit opertorium ejus securitas: ut in hoc interim strato dormiat delectabiliter, feliciter requiescat.

7. Jam vero de recordatione transactæ virtutis habes in psalmo centesimo vicesimo tertio manifeste verba eorum, quæ superius quoque commemoravi. Considerant enim et multa cum admiratione recogitant, a quibus laqueis, quantisque periculis divino meruerint auxilio liberari, et exsultantes in Domino dicunt: *Nisi quia Dominus erat in nobis, dicat nunc Israel, nisi quia Dominus erat in nobis,*

sum exurgerent homines in nos, forte vitos deglutissent nos. Torrentem pertransivit anima nostra, forsitan pertransisset anima nostra aquam intolerabilem; et addunt: Benedictus Dominus, qui non dedit nos in captionem dentibus eorum (Psal. cxliii, 1-6). Sed et verba quæ jam tempore suæ resolutionis instante loquebatur Apostolus, de eo in quo nunc feliciter requiescit statu præsumpta, videntur et nunc ei multo melius convenire: nunc enim jam secure loquitur: *Bonum certamen certavi, cursum consummavi, fidem servavi: de reliquo reposita est mihi corona justitiæ, quam reddet mihi Dominus in illum diem justus judex (II Tim. iv, 7, 8).* Hæc sunt, dico vobis, fratres, hæc modo sunt universa sanctorum negotia, hic cibus, hic somnus eorum: et propterea **1033** voluit Spiritus sanctus scribi verba ea quæ protulimus, cæteraque similia, ut ex his aliquatenus innotesceret nobis status eorum.

8. Longe aliter tamen afficiuntur in hujusmodi meditationibus, et multo amplius delectantur, quam nostra aut cogitatio capere, aut explicare queat oratio. Audi enim quomodo laboret propheta inculcans, et multiplicans verba, nec tamen sic digne magnificare velens quod intendit. *Quam magna, inquit, multitudo dulcedinis tuæ, Domine, quam abscondisti timentibus te! Quid tamen addidit? Perfecisti, inquit, eis qui sperant in te, in conspectu filiorum hominum (Psal. xxx, 20).* Est ergo multitudo dulcedinis, quæ abscondita est, magna quidem et magna valde, necdum tamen perfecta; quoniam in manifesto perficietur, non in abscondito, quando non sub altari requiescent sancti, sed super thronos tanquam iudices residebunt. Ad requiem enim exutæ a corporibus animæ sanctæ protinus admittuntur; ad plenam autem gloriam regni non ita. *Me expectant justi, ait Propheta, cum adhuc detineretur in custodia corporis hujus, donec retribuas mihi (Psal. cxli, 8).* Et vox divina ad animas sanctas corporum suorum resurrectionem flagitantes. *Sustinete modicum tempus, donec impleatur numerus fratrum vestrorum (Apoc. vi, 11).* Sed jam sermo claudendus est: vocant enim nos missarum adhuc celebranda solemnia. Quod ergo restat adhuc de eadem materia, sermoni alteri reservemus.

SERMO III.

Quomodo animæ sanctæ erunt sine macula et ruga.

1. Advertistis, nisi fallor, ex his quæ præcedente sermone sunt dicta, tres esse sanctarum status animarum, primum videlicet in corpore corruptibili, secundum sine corpore, tertium in corpore jam glorificato. Primum in militia, secundum in requie, tertium in beatitudine consummata; primum denique in tabernaculis, secundum in atriis, tertium in domo Dei. *Quam dilecta tabernacula tua, Domine virtutum!* multo magis tamen atria concupiscibilia, secundum quod addit: *Concupiscit et deficit anima mea in atria Domini (Psal. lxxiii, 1, 2).* Sed quoniam in ipsis quoque atriis nonnullus, ut audis, defectus est, beati omnino qui ha-

bitant in domo tua, Domine. Lætatus sum plane in his quæ dicta sunt mihi, fratres, quoniam in domum Domini ibimus. Quod si quæritis, unde id tam fiducialiter præsumam: inde sine dubio, quod jam multi ex nobis in atriis stent, expectantes donec recipiant corpora sua, donec impleatur numerus fratrum. In illam enim beatissimam domum nec sine nobis intrabant, nec sine corporibus suis, id est nec sancti sine plebe, nec spiritus sine carne. Neque enim præstari decet integram beatitudinem, donec sit homo integer cui detur; nec perfectione donari Ecclesiam imperfectam. Propterea cum resurrectionem expeterent corporum, sicut priore sermone jam diximus, acceperunt divinum responsum, dicens: *Sustinete modicum tempus, donec compleatur numerus fratrum vestrorum* (Apoc. vi, 11). Acceperunt tamen jam singulas stolas; sed non vestientur duplicibus, donec vestiamur et nos: quomodo de patriarchis et de prophetis ait Apostolus: *Deo melius aliquid providente pro nobis, ut non sine nobis consummarentur* (Hebr. xi, 40). Stola enim prima ipsa est, quam diximus, felicitas et requies animarum: secunda vero immortalitas et gloria corporum. Unde et dicunt: *Vindica, Domine sanguinem sanctorum tuorum qui effusus est* (Apoc. vi, 10), non tanquam vindictæ cupidi, nec de propriæ ultionis zelo; sed ex desiderio resurrectionis et glorificationis corporum suorum, quam nimirum usque in diem iudicii differendam esse non dubitant.

2. Sed unde hoc tibi, o misera caro, o fœda, o fetida, unde tibi hoc; Animæ sanctæ, quas propria Deus insignivit imagine, te desiderant; quas redemit proprio sanguine, te expectant; et ipsarum sine te comperi **1034** lætitia, perfici gloria, consummari beatitudo non potest. Adeo siquidem viget in eis desiderium hoc naturale, ut necdum tota earum affectio libere pergat in Deum, sed contrahatur quodam modo, et rugam faciat, dum inclinatur desiderio tui. Unde et beatus Joannes, qui multa nobis de eo statu, in quo feliciter beatæ animæ requiescunt, per Spiritum reseravit: *Sine macula, inquit, suus ante thronum Dei* (Apoc. xiv, 5), Sine macula, inquam, sed necdum sine ruga; donec veniat dies, cum sibi gloriosam Christus exhibebit Ecclesiam, non habentem maculam, neque rugam, In his namque qui adhuc militant, nec sine macula quidem Ecclesia est; quoniam nemo mundus a sorde nec infans, cujus est unius diei vita super terram: quam utique vitam beatus Job militiam esse testatur (Job. vii, 1). In his vero qui sub altare Domini requiescunt, jam quidem sine macula est Ecclesia, sicut habes in psalmo: *Domine, quis habitabit in tabernaculo tuo? aut quis requiescet in monte sancto tuo? Qui ingreditur, inquit, sine macula* (Psal. xiv, 1, 2). Hic ergo requiescet in monte Domini, qui ingreditur sine macula: qui vero fuerit sine ruga, exaltabitur supra montem. Sed si vis scire quando erunt sine ruga animæ sanctæ, quando extendentur cœli sicut pellis, quæ

dilatatur penitus, ut nec minima quidem ruga inveniatur in ea: tunc sine dubio, quando jam sequentur Agnum quocunque ierit. Vere enim extendi et dilatari necesse est animas, quibus utique sequendus est Agnus. Quo enim vadit? Attingit profecto a fine usque ad finem fortiter, et disponit omnia suaviter.

3. Vis adhuc nosse quo est Agnus, et quo necesse habeant beatæ animæ sequi eum? *In omnibus requiem quæsi* (Eccli. xxiv, 11). Hæc est plane requies Domini, non intercisa, non circa aliquid certum restricta; quoniam in omnibus gaudet, in omnibus delectatur, in omnibus requiem quærit, et invenit. Nam et bona ei placent in seipsis, et delectatur nihilominus bona ordinatione malorum. Diligit misericordiam et iudicium: nec modo in bonorum gloria sibi complacet, sed in ipsis quoque, utpote justis, suppliciis impiorum. Quid ergo? putasne, poterit humana anima in hoc gaudium Domini sui, et in hanc ejus requiem intrare, ut et ipsa quoque in omnibus delectetur; nec aliqua jam privata affectione contrahatur in rugam, sed transeat in affectum quemdam generalem atque divinum? Poterit sine dubio, si fidelis inveniatur super pauca, quæ accipit militiæ suæ tempore, id est, super artus, super sensus, super appetitus suos, quos suscepit regendos, ut in his probetur, quam fidelis sit Domino suo. Sciat igitur servus Christi vas suum possidere in sanctificatione, glorificet et portet Deum in corpore suo: nec dubium quin fidelem in modico servum supra multa constituat Dominus liberalis et dives. Supra multa plane, quoniam constituet eum dominum domus suæ, et principem omnis possessionis suæ. Neque id vobis incredibile videatur fratres, tanquam a meipso id loquar: quoniam Veritas ipsa manifeste id pollicetur, cujus de promissione omnino dubitare non licet. *Beatus, ait, servus ille, quem cum venerit Dominus ejus, invenerit sic facientem. Amen dico vobis, quoniam super omnia bona sua constituet eum* (Matth. xxiv, 46, 47). Tunc enim fidelis servus constituitur super omnia bona Domini sui, cum in gaudium ejus meretur intrare, et cum eo deinceps lætari in universis, in cunctis gaudere, in omnibus delectari. Etenim *qui adhæret Deo, Apostolo teste, unus cum eo spiritus efficitur* (I Cor. vi, 17); et voluntas ejus omnino divinæ adhærens voluntati fit una cum ea, ut nihil jam, quod contra eam sit, inveniatur in omnibus creaturis; sed universa fiant, vel magis maneant pro ejus arbitrio.

4. Hæc est ergo beata spes, quam expectant animæ sanctæ: et licet in gratiarum actione versentur pro ea felicitate, in quam jam requiescunt; adhuc tamen orant et clamant ad Deum pro ea consummatione, quam præstolantur. Unde quemadmodum sine macula quidem vetustatis, sed non sine ruga contractionis eas diximus esse; sic ad gratiarum actionem jam pervenisse videntur, sed necdum ad vocem laudis; quoniam perfectum **1035** perfectos laudare decet, ut laudetur cum hæreditate sua, quando jam et ipsi laudabunt eum, et erit unicuique laus a Deo.

Unde et Propheta signanter futuri temporis verborum usus videtur: *Beati, inquit, qui habitant in domo tua, Domine; in sæcula sæculorum laudabunt te* (Psal. LXXXIII, 5). Nam et beatus Joannes in Apocalypsi non vocem laudis, sed potius vocem precis audivit. Sic enim habes: *Sub altare Dei audivi voces occisorum. Quas voces? Vindica, Domine, sanguinem sanctorum tuorum qui effusus est* (Apoc. vi, 10). Vox precis, non laudis est ista. Sed quousque a longe circumdamus altare istud, et veremur accedere? Desiderat, nisi fallor, charitas vestra audire sacramentum altaris hujus, et sacrum secretumque nosse mysterium. Sed quis ego sum, qui sanctorum cubiculum facile audeam temerarius perscrutator irrumperere? Quasi vero non legerim scrutatorem majestatis opprimendum a gloria (Prov. xxv, 27). Verum tamen pausemus hic, si placet, hodie si forte pulsantibus nobis aperire dignentur mysterium altaris illius in habitatrices animæ sanctæ, non nostro merito sane, sed propter eum qui dilexit nos, et lavit nos a peccatis nostris in sanguine suo: agnoscentes et nos inter cives et domesticos Dei, nec tanquam hospites et advenas a secreta illa habitatione censeant propulsandos.

SERMO IV.

De sinu Abrahamæ, et altari sub quo sanctorum animas beatus Joannes audivit, et septem panibus, ex quibus totidem sportæ remansisse leguntur.

1. Cum de altari illo cœlesti, sub quo beatus Joannes sanctorum voces audivit (Apoc. vi, 9, 10), sermo incidisset distulimus sicut meminisse arbitrator charitatem vestram, ut oratione præmissa securior nobis ad tam sacrum secretumque cubiculum pateret accessus. Tempus est, ut jam dicamus quod de eo nobis sentire datum est, sine præjudicio sane, si cui forte aliter fuerit revelatum. Illud ergo primum movere potest, quid sibi velit, quod beatus Joannes sub altare Dei audisse se perhibet sanctorum voces animarum, cum Salvator in Evangelio de Lazari anima loquens, non sub altare Dei, sed in sinum Abrahamæ dicat eam ab angelis deportatam (Luc. xvi, 22). Nam et sanctus Job, ut apparet, nequaquam ad altare Dei ausus est aspirare, cum diceret: *Quis mihi hoc tribuat, ut in inferno protegas me, et abscondas me, donec pertranseat furor tuus, et constituas mihi tempus, in quo recorderis mei?* (Job. xiv, 13.) Sed jam venerat tempus, fratres, illud, quod beatus Job postulabat, jam recordandi tempus, jam venerat tempus miserendi, quando sanctorum voces sub altare Dei beatus Joannes audivit. Donec enim veniret desideratus ille, qui sanguine suo deleret chirographum damnationis nostræ, et flammeum extinguens gladium, aperiret credentibus regna cœlorum. nullus omnino cuiquam sanctorum ad ea patebat ac-

(70) Huic sententiæ adversatur Augustinus in lib. xii de Genesi ad litt. cap. 33, num. 63, ubi putat antiquos justos nunquam inferis fuisse detentos, et inferarum appellationem in Scripturis non competere nisi loco pœnarum.

(70*) Sic Bernardus ipse vocat in lib. v de Con-

cessus: sed providerat eis Dominus in inferno ipso (70) locum quietis et refrigerii, chaos magnum firmans inter sanctas illas animas, et animas impiorum, Quamvis enim utræque in tenebris essent, non utræque erant in pœnis; sed cruciabantur impii, justi vero consolabantur, Quod autem in tenebris essent, beati Job testimonio didicimus, qui se quoque in locum tenebrosum et opertum mortis caligine perhibebat iturum (Job x, 21). Hunc ergo locum, obscurum quidem, sed quietum, sinum Abrahamæ Dominus vocat: pro eo, ut arbitrator, quod in fide et expectatione quiesceret Salvatoris. Abrahamæ enim fides tam manifeste probata est, et approbata, ut primus ipse futuræ incarnationis Christi meruisset accipere promissionem. In hunc ergo locum **1036** Salvator descendens contrivit portas æreas, et vectes ferreos confregit, eductosque vinctos de domo carceris, sedentes quidem, hoc est quiescentes, sed in tenebris et umbra mortis, jam tunc quidem sub altare Dei collocavit, abscondens eos in tabernaculo suo in die malorum, et protegens eos in abscondito tabernaculi sui, donec veniat tempus, quo procedant completo jam numero fratrum, et percipiant regnum, quod eis paratum est ab origine mundi. Jam vero sicubi forte præsens quoque sanctorum requies Abrahamæ sinus vocatur (70*), certum est de Evangelio hanc inolevisse consuetudinem: licet neminem oporteat dubitare, longe alium hunc sinum esse, quam illum: quippe cum ille in tenebris, hic in luce multa; in inferno ille fuerit, iste in cœlo. Non incongrue tamen etiam nunc dictum videtur patriarcharum filios paternum in sinum recipi, cum ad eorum consortium ab hoc sæculo transire merentur [*alias, meruerint*].

2. Porro altare ipsum de quo, nobis habendus est sermo, ego pro meo sapere nihil aliud arbitrator esse, quam corpus ipsum Domini Salvatoris (71). Credo autem quod et ego super hoc sensum ejus habeam, præsertim cum audiam eum in Evangelio promittentem: *Ubicunque fuerit corpus, illuc congregabuntur et aquilæ* (Luc. xvii, 37). Interim ergo sub Christi humanitate feliciter sancti [*alias, felices animæ*] quiescunt, in quam nimirum desiderant etiam angeli ipsi prospicere donec veniat tempus, quando jam non sub altari collocentur, sed exaltentur super altare. Sed quid dixi? nunquid humanitatis Christi gloriam, non dicam hominum, sed vel angelorum assequi poterit quis, nedum superare? Quonam igitur modo super altare dixerim exaltandos eos, qui nunc sub altare quiescunt? Visione utique et contemplatione, non prælatione. Ostendet enim nobis Filius, ut pollicitus est, semetipsum (Joan. xiv, 24), non in forma servi, sed in forma Dei. Ostendet etiam nobis Patrem et Spiritum sanctum, sine qua nimirum visione nihil sufficeret nobis; quoniam hæc est

sideratione, num. 9.

(71) Hæc Bernardi non absoluta definitio, sed opinio est, ut patet ex num. 4, ubi id dictum vult accipi sine præjudicio sane, si cui forte aliter fuerit revelatum. Lege præfationem ad hunc tomum num. 20 et 21.

vita æterna, ut cognoscamus Patrem verum Deum. et quem misit Jesum Christum (*Joan. xvii, 3*), et in eis, quod non est dabilem, etiam Spiritum utriusque. Transiens quippe ministrabit nobis, novas ulique, et usque ad tempus illud nobis penitus inexpertas delicias manifestæ suæ contemplationis. Unde et beatus Joannes in Epistola sua : *Nunc, inquit, filii Dei sumus, sed nondum apparuit quid erimus; et addit: Scimus autem quoniam cum apparuerit, similes ei erimus, quia videbimus eum sicuti est* (*I Joan. iii, 2*). Audi denique sponsam in Cantico canticorum fiducialiter loquentem, et spe quidem jam super altare locatam. *Læva ejus, haud dubium quia sponsi, sub capite meo, et dextera illius amplexabitur me* (*Cant. ii, 6*). Transcendit enim beata anima Christi incarnationem et humilitatem, quæ nimirum læva ejus jure vocatur; ut divinitatem ejus et majestatem ejus, quam non incongrue dexteram nominat, sublimius contempletur.

3. Tripliciter enim, fratres, in æterna illa et perfecta beatitudine fruemur Deo, videntes eum in omnibus creaturis, habentes eum in nobis ipsis, et (quod his omnibus ineffabiliter jucundius sit atque beatius) ipsam quoque cognoscentes in semetipsa Trinitatem, et gloriam illam sine ullo ænigmate mundo cordis oculo contemplantes. In hoc enim erit vitæ æterna et perfecta, ut cognoscamus Patrem, et Filium eum sancto Spiritu, et videamus Deum sicuti est: id est, non modo sicut inest nobis videlicet, aut cæteris creaturis, sed sicut est in semetipso. Unde duo illa velut circumjacentia esse videntur quæ prædiximus, et quasi cortex tritici: hæc vero cognitio, summa beatitudinis, tritici medulla, adeps frumenti, quo nimirum civitas sancta Jerusalem satiatur (*Psal. cXLVII, 14*). Verum quam magna est beatitudo illa, tam abscondita est ab oculis nostris quoniam nec oculus vidit, nec auris audivit, nec in cor **1037** hominis ascendit, quanta claritas, quanta suavitas, quanta jucunditas maneat nos in illa cognitione. Pax Dei est illa, quæ exsuperat omnem intellectum; quanto magis omnem sermonem nostrum? Quod ergo nulli datum est experiri, nullus conetur effari. *Mensuram, ait Dominus, plenam, et confertam, et coagitatam, et supereffluentem dabunt in sinus vestros* (*Luc. vi, 38*). Plenam universitate creaturarum, confertam in interiore homine nostro, cogitatam in exteriori, supereffluentem in Deo ipso. Ibi cumulus felicitatis, ibi supereffluens gloria, ibi supereffluens beatitudo.

4. Nam quomodo videndus sit in creaturis, quomodo in nobis habendus, possumus vel ex parte conjicere, ex ipsis nimirum, quas accepimus jam, primitiis spiritus. Cognitio autem illa omnino adhuc nobis incognita est: mirabilis facta est; confortata est, ut non possimus ad eam. At vero quemadmodum in creaturis videndus sit, possumus aliquatenus intelligere, nimirum cum et modo videatur in ipsis: unde et philosophi, Apostolo teste, per ea quæ facta sunt, Dei invisibilia conspexere (*Rom. i, 20*). Verum

quantumcunque proficiat quis intelligendo conspiciere, quam potentissime, quam prudentissime, quam benignissime majestas æterna omnia fecerit, cuncta regat, ordinet universa; prorsus modicum ab eo quod est comprehendit. Veniet autem, quando jam, ut in præcedenti sermone diximus, sequemur Agnum quocumque ierit, et in omnibus consequemur creaturis, ut in omnibus gaudeamus, quod est gaudium Domini Dei nostri. Gaudeamus sane in omnibus, sed non aliunde quam de ipso, sicut et ipse non aliis fruitur, sed semetipso.

5. Jam vero quemadmodum in nobis habendus sit, et hoc vel ex parte possumus cogitare. Constat enim animarum triplicem esse naturam. Unde et sapientes mundi hujus animam humanam, rationalem, irascibilem, concupiscibilem esse tradiderunt: quam utique triplicem vim animæ ipsa quoque natura et quotidiana experimenta nos docent. Porro quemadmodum circa rationale nostrum, ut scientia, et ignorantia constat tanquam habitus et privatio: sic et circa concupiscibile, desiderium et contemptus: et circa id quod dicitur irascibile, et lætitia pariter, et ira versatur. Implebit ergo Deus rationale nostrum luce sapientiæ, ita ut penitus nobis nihil desit in ulla scientia. Implebit concupiscibile nostrum fonte justitiæ, ut omnino desideremus eam et ea penitus repleamur, sicut scriptum est: *Beati qui esuriunt et sitiunt justitiam, quoniam ipsi saturabuntur* (*Matth. v, 6*). Nulla enim alia res implere potest desiderium animæ, nulla alia præter justitiam beatificare animam potest. Cum ergo repleverit Deus concupiscibile nostrum justitia; quidquid respuere debet anima, respuet; quidquid debet concupiscere, concupiscet: et ex omnibus id magis appetet quod magis fuerit appetendum. Merito denique concupiscibili nostro justitiam attribuimus, ex quo nimirum, aut justus, aut injustus reputamur. Jam vero quod dicitur in nobis irascibile, cum repleverit illud Deus, perfecta erit in nobis tranquillitas et in summam jucunditatem atque lætitiæ replebimur pace divina. Et vide si non etiam in his tribus perfecta, quantum sane ad animam spectat, beatitudo consistit: quando scientia jam non inflabit propter justitiam; jam non contristabit propter lætitiæ, ut cesset proverbium illud: *Qui apponit scientiam apponit et dolorem* (*Eccle. i, 18*): quando justitia nec indiscreta erit propter scientiam, nec onerosa propter lætitiæ: quando lætitiæ nec inepta [*alias, suspecta*] erit propter scientiam, nec impura propter justitiam.

6. Sed in his omnibus nihil adhuc exterior homo noster accepit. Ipsi ergo, ut inhabitet gloria etiam in terra nostra (*Psal. LXXXIV, 10*). et juxta alium prophetam, repleatur majestate Domini omnis terra (*Isai. vi, 3*), quatuor sunt quærenda; quem nimirum constat ex elementis quatuor esse compactum. Nec mireris quod pluribus indigere videtur qui miserior est, cum et in psalmo legeris, dicente Propheta: *Sitit in te anima mea quam multipliciter tibi caro mea* (*Psal. LXII, 2*). Habeat ergo terra nostra immor-

talitatem **1033** ne jam timeat denuo se in pulverem redigendam. Resurgens enim corpus nostrum jam non moritur, mors illi ultra non dominabitur. Sed quid proderit, si forte contingat in æternum vivere in miseriis et ærumnis passibilitatis hujus, qua nimirum incessanter corruptibile hoc corpus affligitur; et, si non semel, utique semper moritur? Habeat certe etiam aliquando omnimodam impassibilitatem. Ab humoribus enim inordinatis causas aiunt procedere passionum. Sed jam desiderat corpus nostrum etiam levitatem, secundum eam nimirum quam habet ex acre portionem, ne vel ipso onere sit molestum. Tanta itaque futura credenda est corporum levitas et agilitas beatorum, ut possint, si velint, absque omni mora seu difficultate ipsam quoque cogitationum nostrarum sequi ad omnia velocitatem. Quid ultra deest ad perfectam corporis beatitudinem? Sola utique pulchritudo. Hanc perfectissimam habituri, non immerito possumus attribuere ei parti, quam habemus ab igne. *Salvatorem enim expectamus, ut ait Apostolus, qui reformabit corpus humilitatis nostræ, configuratum corpori claritatis suæ* (Philipp. III, 20, 21), exhibens quod pollicitus est, quoniam *fulgebunt justi sicut sol in regno Patris eorum* (Matth. XIII, 43). Sic ergo replebit animas nostras Deus, cum perfecta in eis scientia fuerit, perfecta justitia, perfecta lætitia. Sic replebitur majestate ejus omnis terra, cum fuerit corpus incorruptibile, impassibile, agile, configuratum denique corpori claritatis suæ. Et vide ne forte isti sint septem panes, quibus quatuor hominum millia Salvator legitur satiasset, e quibus ejusdem numeri sportas plenas apostoli reservandas sustulerunt (Matth. xv, 32, 38). Nunc enim reficimur panibus istis, cum jucunda meditatione beatam spem ruminamus: donec veniat, cum jam non despe, sed de re ipsa et exhibitione gaudentes, quasi plenas sportas recipere pro panibus singulis mereamur.

SERMO V.

1. Festiva nobis est dies, et inter præcipuas solemnitates hodierna solemnitas numeratur. Quid ergo dicimus? cujus apostoli, cujus martyris, cujus sancti? Non unius alicujus singulariter sed pariter universorum. Omnes siquidem novimus festivitatem Omnium Sanctorem dici, et esse, quam hodie celebramus. Omnium, inquam, sive cœlestium, sive terrestrium. Sunt enim sancti de cœlo, et sunt sancti de terra: itemque eorum qui de terra sunt, quidam adhuc in terra, aliqui jam in cœlo, Celebratur ergo festivitas omnium horum communiter, sed forsitan non uniformiter. Neque hoc mirum, cum non sit ne ipsa quidem sanctitas omnium uniformis, sed inter sanctos et sanctos distet, idque non parum. Nec modo dico quia alius alio sanctior (hæc enim quantitatis potius quam qualitatis distantia est); sed quod non modo magis et minus, verum etiam aliter atque aliter sanctos dici, et vere dici inveniamus. Et forte inter angelos atque homines assignari possit ista diversitas sanctitatis pariter

et celebritatis. Neque enim tanquam triumphantes honorari posse videntur, qui nunquam pugnasse noscuntur. Aliter tamen honorandi sunt nimis etiam ipsi, tanquam amici tui, Deus, cujus nimirum voluntati semper adhæserunt, tanta utique felicitate, quanta facilitate. Nisi forte in eo pugnasse creduntur, quod peccantibus aliis viriliter perstiterunt, non abeuntes in concilio impiorum, sed singuli quique dicentes: *Mihi autem adhærere Deo bonum est* (Psal. LXXII, 28). Celebranda ergo in eis gratia præveniens in benedictione dulcedinis; honoranda benignitas Dei, non ad pœnitentiam adducens, sed abducens, ab omnibus, quibus pœnitentia deberetur; non eripiens a tentatione, sed a tentatione conservans.

2. Aliud sane in his sanctitatis genus, et proprio modo videbitur honorandum, qui venerunt ex magna tribulatione, et dealbaverunt stolas suas in sanguine **1033** Agni (Apoc. VII, 14): qui post multos agones jam nunc triumphant in cœlis coronati, quoniam legitime certaverunt. Estne adhuc sanctorum aliquod tertium genus? Est, sed occultum. Sunt enim sancti qui adhuc militant, adhuc pugnant; currunt adhuc, necdum comprehenderunt. Temerarie forsitan hujusmodi videar dicere sanctos; sed tamen novi unum ex his non veritum dicere Deo: *Custodi animam meam, quoniam sanctus sum* (Psal. LXXXV, 2). Sic et Apostolus, divinorum conscius secretorum, evidentius ait: *Scimus quoniam diligentibus Deum omnia cooperantur in bonum his qui secundum propositum vocati sunt sancti* (Rom. VIII, 28). Hæc nimirum diversitas appellationis in nomine sanctitatis, ut alii quidem jam secundum consummationem sancti vocentur, alii juxta solam adhuc prædestinationem. Latet ergo hujusmodi sanctitas penes Deum; clausa est, et clausa quodammodo celebratur. Siquidem nescit homo, utrum amore, an odio dignus sit; sed in futurum omnia reservantur iucerta (Eccle. IX, 1, 2). Sit ergo istorum celebritas sanctorum in corde Dei; quoniam novit Dominus qui sunt ejus, et ipse scit quos elegerit a principio. Sit etiam apud administratorios illos spiritus, qui mittuntur in ministerium propter eos qui hæreditatem capient salutis: nos in vita sua laudare hominem prohibemur. Quomodo namque secunda laudatio, ubi nec ipsa vita secunda? *Non coronabitur nisi qui legitime certaverit*, ait tuba illa cœlestis (II Tim. II, 5). Et legem certaminis ab ore ipsius legislatoris ausculta: *Qui perseveraverit usque in finem, hic salvus erit* (Matth. X, 22). Nescis quis sit perseveraturus, nescis quis sit legitime certaturus, nescis quis coronam sit accepturus.

3. Illorum lauda virtutem, quorum jam certa victoria est; illos devotis extolle præconiis, quorum secure potes adgaudere coronis. Cantavimus sanctis hac nocte, dicentes: *Time Deum, omnes sancti ejus* (Pal. XXXII, 10); sed non istis. Non, inquam, eos qui perseveraverunt usque in finem, timere hortabamur, quia scriptum est: *Jam non erit timor in finibus nostris*. Illis potius dicebamus sanotis,

quibus custodia multiplex necessaria est pro multitudine periculorum. Siquidem non est eis colluctatio adversus carnem et sanguinem tantum, sed adversus principatus quoque et potestates, adversus mundi rectores tenebrarum harum, contra spiritualia nequitiae in caelestibus (*Ephes. vi, 12*). Egent plane custodia, qui tam multipliciter, non modo cominus, sed eminus appetuntur. Et ubi tot pugnae foris, non debent intus deesse timores, ut merito his dicatur: *Timete Dominum, omnes sancti ejus*. Tota interim beatitudo nostra est timere Deum, dicente Scriptura: *Beatus homo qui semper est pavidus (Prov. xviii, 14)*. Et item Psalmista ait: *Beati omnes qui timent Dominum, qui ambulant in viis ejus (Psal. cxxvii, 1)*. Caeterum longe aliter beati, in quibus jam perfecta charitas foras misit timorem, nec jam timent ambulantes in viis, sed laudant potius habitantes in domo, sicut idem ait: *Beati qui habitant in domo tua, Domine; in saecula saeculorum laudabunt te (Psal. lxxxiii, 5)*. Nostra ergo felicitas, nostra interim festivitas, in timore Dei: nam illorum magis in exultatione et laude versatur.

4. Inde est quod secure laudantur homines, qui non sua jam vivunt vita, sed Dei: nam hominum utique vita tentatio est. Est autem gemina quaedam securitas laudis hujus: nisi quod forte videbitur, si diligenter attendimus intra alteram altera comprehendi. Siquidem non est quod laudare vereamur verissime, certissimeque laudabiles: non est quod glorificare cunctemur sic absorptos in gloria, ut nostra omnino nequeant laudatione moveri. Non enim est quo vanitas intret, ubi veritas jam totum occupavit. Sed quænam, inquires, gloria sanctis? Neque enim singuli sese glorificant, quia scriptum est: *Non te laudet os tuum (Prov. xxvii, 2)*. Non vicissim alter alterum laudat, quia in laudem Conditoris intenti et extenti, in quo nimirum tota eis reposita est beatitudo, mutuis nunquam vacare laudibus possunt, dicente Propheta, sicut supra quoque meminimus: *Beati qui habitant in domo tua, Domine; in saecula saeculorum laudabunt te*. Verumtamen non acquiesco expertes gloriae credere sanctos, maxime propter illud quod Apostolus ait: *Quod in praesenti est momentaneum et leve tribulationis nostrae, supra modum in sublimitatem aeternum gloriae pondus operabitur in nobis (II Cor. iv, 17)*, Et Propheta: *Visita nos in salutari tuo, ad videndum in bonitate electorum tuorum, ad laetandum in laetitia gentis tuae, ut lauderis cum haereditate tua (Psal. cv, 4, 5)*. Non enim ait: Ut lauderis ab haereditate tua; sed, *cum haereditate tua*, ut communis intelligatur futura laudatio. Quod si ipsa laudat haereditas hominum; haereditatem quis laudet, ab Apostolo audiamus. *Tunc, inquit, unicuique laus erit. A quo? A Deo (I Cor. iv, 5)*. Magnus laudator, et vehementer ambienda laudatio. Felix commutatio laudis, ubi et laudare beatum est, et laudari.

5. Ad quid ergo sanctis laus nostra? ad quid glorificatio nostra? ad quid nostra haec ipsa solemnitas?

A Quo eis terrenos honores, quos juxta veracem Filii promissionem honorificat Pater coelestis? Quo eis praeconia nostra? pleni sunt. Prorsus ita est, dilectissimi, honorum nostrorum sancti non egent, nec quidquam eis nostra devotione praestatur. Plane quod eorum memoriam veneramur, nostra interest, non ipsorum. Vultis scire quantum interest nostra? Ego in me, fateor, ex hac recordatione sentio desiderium vehemens inflammari, et desiderium triplex. Vulgo dicitur: Quod non videt oculus, cor non dolet. Oculus meus, memoria mea; et cogitare de sanctis, quodam modo eos videre est. Sic nempe portio nostra in terra viventium, nec modica sane portio: si tamen, ut decet, memoriam affectio comitetur. Sic, inquam, conversatio nostra in caelis est; verumtamen non sic nostra, sicut illorum. Ipsorum enim substantia ibi est, nostra autem desideria; ipsi per praesentiam, nos per memoriam ibi sumus. Quando et nos addemur ad patres nostros? quando essentialiter praesentabimur eis? Hoc enim primum desiderium, quod in nobis sanctorum memoria vel excitat vel incitat magis, ut eorum tam optabili societate fruamur, et mereamur concives et contubernales esse spirituum beatorum, misceri caetui patriarcharum, cuneis prophetarum, senatui apostolorum, martyrum exercitibus numerosis, confessorum collegiis, virgininum choris; in omnium denique colligi et collaetari communionem sanctorum.

C 6. Singulorum quippe recordationes, quasi scintillae singulae, imo quasi ardentissimae faces, devotos ascendunt animos, ut eorum et conspectum sitiant [alias, sentiant] et complexum: adeo ut plerumque etiam inter eos esse se reputent, modo ad omnes simul, modo ad hos vel ad illos tota aviditate et vehementia corda vibrantes. Alioquin quid istud negligentiae, quid pigritiae, imo quid vecordiae est, ut non crebris suspiriis et ferventissima affectione abrumpere hinc, et in illa tam felicia agmina jaculari animos studeamus? Vae nobis a duritia cordis nostri! vae a peccato gentium, quas Apostolus memorat sine affectione fuisse! (*Rom. i, 31*.) Praestolatur nos Ecclesia illa primitivorum, et negligimus; desiderant nos sancti, et parvipendimus; exspectant nos justii, et dissimulamus. Excitemur aliquando, fratres; resurgamus cum Christo, quaeramus quae sursum sunt, quae sursum sunt sapiamus. Desideremus desiderantes nos, properemus ad praestolantes nos, expectantes nos votis praecursemus animorum. Ecce enim nihil in hac nostra communio e securitatis, nihil perfectionis, nihil quietis: et tamen hic quoque quam bonum et quam jucundum, habitare fratres in unum? Quidquid enim, sive interius, sive exterius, molestum occurrit, ipso utique tam germanorum consortio fratrum, cum quibus est nobis cor unum et anima una in Deum, tolerabilius invenitur. Quam dulcior erit, quam delectabilior, quam beatior unio ubi nulla suspicio esse poterit, nulla dissensionis occasio; ubi omnes perfecta charitas indissolubili foedere colligabit, ut sicut Pater et 1041

Filius unum sunt, sic et nos unum simus in ipsis!

7. Non tantummodo societas, sed etiam felicitas nobis est optanda sanctorum, ut quorum desideramus præsentiam, gloriam quoque ferventissimis studiis ambiamus. Neque enim pernicioza hæc ambitio, aut illius affectatio gloriæ ullatenus periculosa est. Nam quod dicimus: *Non nobis, Domine, non nobis, sed nomini tuo da gloriam* (Psal. cxiii, 1); hujus temporis vox est, quando et ipsi angeli clamant: *Gloria in excelsis Deo, et in terra pax hominibus bonæ voluntatis* (Luc. ii, 14) *Noli me tangere*, ait: *nondum enim ascendi ad Patrem meum* (Joan. xx, 17). Verbum gloriæ est. Nempe Filius sapiens gloria Patris. *Noli ergo, ait gloria, noli me tangere*. Noli interim quærere gloriam, fuge potius: et vide omnino ne me tetigeris, donec perveniamus ad Patrem, ubi sit gloriatio omnis jam segura. Ibi in Domino laudabitur anima mea, audiant mansueti, et lætentur. Nunquid non videtur audisse dicentem: *Noli me tangere; nondum ascendi ad patrem meum*, quæ in Cantico clamat: *Fuge, dilecte mi, fuge?* (Cant. viii, 14). Hoc est enim quod supra meminimus: *Non nobis, Domine, non nobis, sed nomini tuo da gloriam*. Unde et in hymno hodie nos canimus: « Des pacem famulis, nos quoque gloriam per cuncta tibi sæcula, » juxta angelicam scilicet distributionem.

8. Quia enim tentatio est vita hominis super terram, merito in terra homini, non gloria, sed pax est quærenda: pax cum Deo, pax cum proximo, pax in seipso. *O custos hominum! quare me posuisti contrarium tibi, et factus sum mihimetipsi gravis?* (Job. vii, 20.) Vicina nimirum lucta et intestina seditio, bellum non civile, sed domesticum, spiritus adversus carnem, et caro adversus spiritum concupiscens. Unde hoc, nisi quia posuisti me contrarium tibi? Tu enim vera libertas, tu vita, tu gloria, tu sufficientia, tu beatitudo; ego pauper, et miser, et miserabilis, confusus et humiliatus usquequaque, mortuus propter peccatum, venundatus sub peccato. Denique tu perfecta et sancta voluptas, et requies spiritum beatorum, posuisti me ab initio contra Eden (quod voluptatem sonat) in labore utique et ærumna. Attamen dicis: *Convertimini ad me in toto corde vestro*. Liqueat quia sumus aversi, quos ut revertamur hortaris: liqueat quia contrarii, quos revocas ut convertamur. Sed quomodo? *In jejunio*, inquit, *et fletu et planctu* (Joel. ii, 12). Mira res! Itane in jejunio tu versaris, et in fletu degis, et in planctu habitas? Procul a te omnia ista: procul ipse ab his vehementer. Nimirum regnum tuum in Jerusalem, quam satias adipe frumenti; nec ibi luctus aut clamor, sed nec ullus dolor, magis autem gratiarum actio, et vox laudis. *Justi*, inquit, *epulentur in conspectu Dei, et delectentur in lætitia et exultatione* (Psal. lxxvii, 3). Quomodo ergo in jejunio, et fletu, et planctu convertemur ad ipsum? An vero justus eum in lætitia et exultatione; qui vero nondum justus est, non nisi in jejunio, et fletu, et

planctu reperiet? Ita plane; sed justus qui jam conspectum meruerit, non qui adhuc vivat ex fide. Nimirum quod ait Dominus: *Cum ipso sum in tribulatione* (Psal. xc, 15), ad eum pertinet qui per fidem ambulat; non autem qui ad faciem jam pervenit. Equidem utrisque est caput unum, sed non uno modo membris omnibus exhibetur. Quibusdam enim ostenditur caput hirsutum spinis, iuclinatum in cruce, ut humilietur pariter, pariter et compungantur. Quidusdam gloriosum apparet, ut ab ipso glorificentur, ut in ipso glorientur facta ei similia, quem [alias, quod] vident sicuti est.

9. Hoc ergo secundum desiderium, quod ex sanctorum commemoratione flagrat in nobis, ut sicut illis, sic nobis etiam Christus appareat vita nostra, et nos quoque cum ipso appareamus in gloria. Interim nempe non sicut est, sed sicut pro nobis factum est, caput nostrum nobis representatur non coronatum gloria, sed peccatorum nostrorum circumdatum spinis dicente Scriptura: *Egreddimini, filia Sion et videte regem Salomonem in diademate quo coronavit eum mater sua* (Cant. iii, 11). O regem! o diadema! Mater siquidem Synagoga, non matrem sese exhibens, sed novercam, regem nostrum corona spinea coronavit. Pudeat sectari gloriam membra, quibus caput suum tam inglorium exhibetur, non habens speciem aut decorem, vel aliquid ejusmodi. Nimirum Salomon est, quod interpretatum est *pacificus*, sane quod in presenti est; non utique beatificus, aut glorificus: ut in omnibus angelicum illud elogium commendetur, quo terris pacem, cælis gloriam tradiderunt. Pudeat sub spinato capite membrum fieri delicatum, quod omnis ei interim purpura non tam honoris sit, quam irrisionis. Videre est tamen hodie multis in locis, non sine multa ambitione et comessatione, præsentem diem honorari. Honorari an deonestari dicam? Ipsi viderint qui hæc agunt. Ipsorum est enim hujusmodi celebritas, non sanctorum: quod sibi libet faciunt, non quod sanctis. Erit cum venerit Christus, nec mors ejus ultra annuntiabitur, ut sciamus quoniam ipsi quoque mortui sumus, et cum eo abscondita est vita nostra. Apparebit caput gloriosum, et cum eo membra glorificata fulgebunt, cum videlicet reformabit corpus humilitatis nostræ, configuratum gloriæ capitis, quod est ipse. Hanc ergo gloriam tota et tuta ambitione concupiscamus, ne forte audiamus et nos: *Quia gloriam quæ ab invicem est quæritis, et gloriam quæ a solo Deo est non vultis* (Joan. v, 44).

10. Sane ut eam nobis sperare liceat, et ad tantam beatitudinem aspirare, summopere nobis desideranda sunt suffragia quoque sanctorum, ut quod possibilitas nostra non obtinet, eorum nobis intercessione donetur. Miseremini mei, miseremini mei, saltem vos amici mei (Job xix, 21). Nostis, ipsi periculum nostrum, nostis figmentum nostrum; nostis ignorantiam nostram, et dolos adversariorum; nostis eorum impetus, et nostram

fragilitatem. Vobis enim loquor, qui in eadem tentatione fuistis; qui eosdem superastis conflictus, eosdem laqueos evasistis: qui didicistis ex his quæ passi estis, compassionem. Confido equidem et de angelis, quod nec ipsi suam visitare speciem dedignantur, maxime quia scriptum est: *Visitabis speciem tuam, et non peccabis* (Job v, 24). Cæterum etsi de eis mihi arbitror præsumendum ob spiritualis substantiæ et rationalis formæ similitudinem; ampliori tamen fiducia ad eos mihi reor utendum [*alias*, vertendum], quos habere me noverim et in ipsa humanitate consortes, ut oporteat eos familiaris et specialius misereri ossi de ossibus suis, et carni de carne sua.

11. Denique transeuntes ex hoc mundo ad Patrem, sancta nobis pignora reliquerunt. Apud nos siquidem corpora eorum in pace sepulta sunt, quorum nomina vivent in sæculum, id est, quorum nunquam gloria sepelitur. Absit, absit a vobis, animæ sanctæ, Ægyptia illa crudelitas pincernæ Pharaonis, qui in gradum pristinum restitutus, statim oblitus est Joseph sancti, qui in carcere tenebatur (Gen. xl). Non enim erant unius capitis membra, nec aliqua pars fideli cum infideli, aut ulla societas Israelitæ ad Ægyptium, non plus quam luci ad te-

nebras. Interpretatur enim Ægyptus *tenebræ*; Israel vero *Videns Deum*: atque ideo ubicunque Israel erat, lux erat. Non sic noster Jesus crucifixi secum latronis potuit oblivisci: factum est utique quod promissum est; ipsa die qua compassus est, et conregnavit (Luc. xx). Nos quoque si non sumus ipsius capitis membra, cujus et sancti, unde eis tam solemnibus hodiæ votis, et tanto gratulamur affectu? Cæterum qui dixit: *Si glorificatur unum membrum, congaudent omnia membra*; hoc quoque nihilominus ait: *Quod si patitur unum membrum compatiuntur omnia membra* (I Cor. xii, 26). Hæc igitur nostra et eorum cohærentia est, ut nos congratulamur eis, ipsi compatiantur nobis: nos devota meditatione regnemus in eis, ipsi in nobis, et pro nobis militent pia interventione. Nec est quod de eorum pia erga nos sollicitudine dubitemus, quandoquidem non consummandi sine nobis, sicut supra meminimus, exspectant nos usque dum retribuatur nobis: ut videlicet in novissimo die magno festivitatis omnia simul in virum perfectum cum suo tam excelso capite membra concurrant, et laudetur **1043** cum hæreditate sua Jesus Christus Dominus noster, qui est super omnia benedictus, et laudabilis, et gloriosus in sæcula. Amen.

IN TRANSITU S. MALACHIE EPISCOPI.

SERMO I.

1. De cœlo vobis hodie, dilectissimi, copiosa quædam est benedictio destinata: et fideliter eam non distribui, vobis quidem damnosum esset; mihi vero periculosum, cui nimirum hæc dispensatio videtur esse commissa. Timeo itaque damnum vestrum, timeo damnationem meam, si forte dicatur: *Parvuli petierunt panem, et non fuit qui porrigeret illis* (Thren. iv, 4). Scio enim quam necessaria vobis sit e cœlo veniens consolatio, quos constat illecebris carnalibus et oblectamentis sæcularibus viriliter abrenuntiassent. Nemo sane beneficii esse cœlestis, et superno dubitet consilio definitum, ut episcopus Malachias hodie inter vos obdormiret et desideratam inter vos haberet sepulturam. Cum enim nec folium quidem arboris sine divino nutu cadat in terram; quis tam hebes, ut non evidenter in hujus beati viri adventu et transitu magnum prorsus concilium supernæ pietatis advertat? A finibus terræ, terram hic positurus advenit, alia quidem occasione festinans, quamvis ob specialem erga nos charitatem id plurimum desiderasse noscatur. Multa quidem in itinere ipso impedimenta sustinuit, nec transfretare permissus est, donec appropinquaret tempus consummationis ejus, et terminus qui non poterat præteriri. Quem quidem multis ad nos pervenientem laboribus, tanquam angelum Dei pro reverentia sanctitatis suæ suscepimus: sed et nos ipse pro sua mansuetudine et humilitate altius radicata, longe supra quam mereremur, devoto suscipiebat affectu. Paucos deinde

apud nos dies fecit in incolumitate sua, dum socios præstolaretur, qui dispersi in Anglia fuerant, cum regis illius vana suspicio Dei hominem impediret. Jamque omnibus ad eum collectis, ad Romanam, pro qua venerat, curiam parabat iter: cum subito infirmitate præventus, sensit protinus ad cœlestem magis sese palatium evocari. Deo melius aliquid providente pro nobis, ne a nobis egressus alibi consummaretur.

2. Nullum quidem in eo, non dico mortis, sed vel gravis ægrotudinis signum medicis apparebat: ille tamen exhilaratus spiritu, aiebat omnimodis oportere, ut hoc anno Malachias ab hac vita egrediretur. Laboratum est econtra, et devotis precibus apud Deum, et quibuscunque potuimus modis: sed illius prævalere merita, ut desiderium cordis ejus tribueretur ei, et non fraudaretur voluntate labiorum suorum. Sic enim pro votis omnia ei concurrere, ut hunc maxime locum, divina sibi inspirante clementia, elegisset; et hunc quoque ex longo optaret sepulturæ habere diem, quo fidelium omnium generalis memoria celebratur. Sed et illud nostra hæc gaudia merito cumulavit, quod fratrum nostrorum ossibus, de priore cæmeterio huc asportandis et recondendis (73), eadem nobis dies, auctore Deo fuisset electa. Quæ nimirum deportantibus nobis, et ex more psallentibus, idem vir sanctus plurimum sese illo cantu delectari dicebat: et non multo post ipse quoque secutus est, somno suavissimo et felicissimo soporatus. Agimus itaque gratias Deo super omnibus primorum illorum sanctorum monachorum in sacello subterraneo, ad pietatem sane toto composita,

(72) Obiit anno 1148. Vitam ejus habes tomo II.

(73) Visebantur olim apud Claram-Vallem ossa